

РАЗНИЦИ МЕ

ТАХЕРЕ МАФИ

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Unveil Me*
Copyright © 2013 by Tahereh Mafi
All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1444-6

На майка ми. Най-добрият човек, когото познавам.

ПЪРВА ГЛАВА

Днес светът може да е слънчев.

Грамадната жълта топка може да се разтича в облаците като жълтък, преливайки се в лазурното небе, грейнала от студена надежда и фалшиви обещания за свидни спомени, истински семейства, обилни закуски, купчини палачинки, полети с кленов сироп, поставени в чинии от един вече несъществуващ свят.

А може би не.

Може би денят е свъсен и влажен, вятърът фучи свирепо, жулейки кожата по кокалчетата дори на силни мъжки ръце. Може би вали сняг, може би вали дъжд, знам ли... може би има поледица удря градушка урагани се усукват в торнадо и земята се тресе разцепва се... отваряйки място за грешките ни.

Няма как да знам.

Вече не разполагам с прозорец. Нито с изглед. Температурата на кръвта ми е един милион градуса под нулата и съм погребана на 15 метра под земята в тренировъчната зала, превърнала се в мой втори дом напоследък. Всеки божи ден, взирайки се в четирите ѝ стени, си напомням *не съм в плен не съм в плен не съм в плен*, но понякога старите стракове се стичат по кожата ми и като че ли не мога да се измъкна от клаустрофобията, сграбчила гърлото ми.

Дадох толкова много обещания с пристигането си тук.

Сега обаче губя увереност. Обзема ме тревога. Съзнанието ми вече е предател, защото мислите ми изпълзват

от леглото всяка сутрин с трескави очи и потни длани и истеричен кикот в гърдите ми, вграден в гърдите ми, заплашващ да изригне през гърдите ми... и напрежението ме стяга и стяга... и *стяга*.

Животът тук не е такъв, какъвто очаквах.

Новият ми свят е гравирен в пушечен метал, инкрустиран в сребро, удавен в миризмите на камък и стомана. Въздухът е леден, тепихите са оранжеви; светлината от лампите трепка, ключовете им пиукат, електронни и електрически, неоново ярки. Тук е същински кошер, кошер от тела, кошер от шепоти и кръсъци, препускащи крака и умислени стъпки. Ако се заслушам, чувам как работят мозъци, чела се сбърчват, пръсти тупкат по брадички и устни и свъсени вежди. Идеи се носят по джобове, хрумвания стърчат по върховете на всички езици; очи се присвиват в дълбок размисъл, в старателно планиране, към което се очаква да проявя интерес.

Но у мен нищо не работи и всичките ми части са повредени.

Трябвало да овладее Енергията си, разправя Касъл. Талантите на всички ни представляват различни видове Енергия. Материята не се създава, нито се унищожавя, разправя той, и когато светът ни се промени, Енергията се промени с него. Способностите ни произхождат от вселената, от друга материя, от други Енергии. Не сме аномалии. Ние сме неизбежна последица от гротескната ни експлоатация на планетата Земя. Енергията ни идвала отнякъде, разправя той. А това „някъде“ се намирало сред хаоса покрай нас.

Има логика. Спомням си как изглеждаше светът, когато го напуснах.

Спомням си разлютеното небе и поредицата от залежи, срутващи се под луната. Спомням си нацепената земя и бодливите храсталаци, и някогашната зеленина, опасно клоняща към кафявата гама. Мисля за негодната за пиене

вода и нелетящите птици, за това как човешката цивилизация е принижена до съществуване в бетонни постройки, пръснати по останките от опустошената ни земя.

Планетата ни е счупена кост, незараснала правилно, стотици късчета кристал, залепени едно за друго. Бяхме разбити на парчета и сглобени отново, принудени всеки божи ден да се преструваме, че водим нормален живот. Но всичко това е лъжа, мръсна лъжа; всички хора места неща и идеи са лъжа...

Аз не водя нормален живот.

Аз съм просто последица от катастрофа.

2 седмици се свлякоха в канавката, изоставени, забравени вече. От 2 седмици съм тук, 2 седмици се подвизавам върху пласт яйчени черупки и се питам кога ли нещо ще се чути, кога ли ще счути нещо, кога ли всичко ще рухне в краката ми. Минаха 2 седмици, в които уж трябваше да се почувствам по-щастлива, по-здрава, по-отпочинала, по-спокойна в това убежище. Вместо това се тревожа какво ли ще се случи, ~~когато~~ ако се проваля, ако обучението ми не потръгне, ако ~~нарочно~~ случайно нараня някого.

Готвим се за кървава война.

Затова се обучавам. Всички се подготвяме за погром над Уорнър и антуража му. За победа битка по битка. За да покажем на хората по света, че още има надежда – че не е нужно да изпълняват безропотно нарежданията на Възобновителите и да се превръщат в роби на режим, целящ да ги експлоатира в името на властта. Съгласих се да участвам в тази борба. Да воювам за общата кауза. Да впрегна силата си против собствените си убеждения. Но мисълта да посегна на друго човешко същество връща в съзнанието ми цял куп спомени, чувства, прилив на мощ, каквато изпитвам само когато докосна кожа, уязвима при допир с моята. Бурно възприятие за непобедимост; мъчителна еуфория; енергийна вълна, обливаща всяка пора на тялото ми. Не

знам какво може да ми причини. Не знам доколко мога да се доверя на способността си да извличам удоволствие от нечия болка.

Знам единствено, че последните думи на Уорнър са залещени в гърдите ми и не мога да изкашлям студената бучка или истината, раздираща гърлото ми.

Адам няма представа, че Уорнър може да ме докосва.

На никого не казах.

Уорнър уж трябваше да е мъртъв. Уорнър уж трябваше да е мъртъв, защото уж го бях застреляла, но никой не ме беше предупредил, че трябва да се науча да използвам пистолет, така че навярно идваше насам.

Идваше да се бие.

За мен.

ВТОРА ГЛАВА

Отривисто почукване и вратата се отваря със замах.

– А, госпожице Ферърс. Не знам какво очаквате да постигнете свита в ъгъла. – Ведрата усмивка на Касъл влиза в стаята преди него.

Вдишвам напрегнато и опитвам да вдигна поглед към Касъл, но не мога. Вместо това проронвам някакво извинение и слушам жалкото звучене на думите си в просторната зала. Усещам как разтрепераните ми пръсти се вкопчват в един от дебелите омекотени тепихи, постлани по пода, и се замислям, че не съм постигнала нищо от пристигането си тук. Унизително е, толкова унизително да разочаровам един от малкото хора, проявили добрина към мен.

Касъл застава точно пред мен и изчаква търпеливо да вдигна поглед към него.

– Няма нужда да се извинявате – казва той. Пронизителните му, бистри кафяви очи и приветлива усмивка те карат да забравиш, че пред теб стои водачът на Пункт Омега. Водачът на цялото подземно движение, отдадено на борба срещу Възобновителите. Гласът му е твърде ласкав, твърде мил, което като че ли влошава нещата. ~~Нонякога ми се ще просто да ми се развика.~~ – Но – продължава той – наистина трябва да се научите да контролирате Енергията си, госпожице Ферърс.

Пауза.

Крачка встрани.

Отпуска ръце върху купчината тухли, които трябваше

да разбия. Преструва се, че не забелязва червенината около очите ми и металните тръби, които запратих в другия край на стаята. Погледът му умишлено избягва кървавите петна по дървените дъски от едната ми страна; не ме пита защо юмруците ми са толкова стиснати и дали не съм се контузила отново. Килва глава в моя посока, но очите му си избират точка зад мен, а гласът му е внимателен.

– Съзнавам, че ви е трудно – казва той. – Но трябва да се научите. Налага се. Животът ви ще зависи от това.

Преглъщам толкова силно, че звукът отеква в пропастта между нас. Кимвам, отпускам гръб на стената, приветствам студенината на тухлите и болезнения им натиск по гръбнака ми. Притискам колене до гърдите си и усещам как стъпалата ми се вдълбават в мекия тепих. Чувствам сълзите толкова близо, че всеки момент мога да изкрещя.

– Просто не знам как – отвръщам най-накрая. – Нищо не ми е ясно. Не знам дори какво се очаква от мен. – Вторачвам се в тавана и мигам мигам мигам. Усещам очите си лъснали, влажни. – Не знам как да постигна онова, което искате от мен.

– Тогава трябва да се замислите – казва Касъл без обезсърчение. Вдига една захвърлена метална тръба. Претегля я в дланта си. – Трябва да намерите взаимозависимостите между скорошните събития. Какво точно стана, когато пробихте бетонната стена в стаята за мъчения на Уорнър, когато врязахте юмрук в стоманената врата, за да спасите господин Кент? Каква е причината да реагирате така феноменално в тези два случая? – Той сяда на метър-два от мен. Побутва тръбата. – Трябва да анализирате уменията си, госпожице Ферърс. Да се съсредоточите.

Да се съсредоточите.

Тези три думички се оказват достатъчни, за да ми призлее. Като че ли всички искат от мен да се съсредоточа. Първо Уорнър искаше да се съсредоточа, а сега и Касъл иска да

се съсредоточа.

Никога не се е получавало.

Дълбоката тъжна въздишка на Касъл ме връща към настоящето. Той става на крака. Заглажда с длани единственото си тъмносино сако и мярвам символа омега, избродиран в сребристо на гърба му. Небрежна ръка докосва крайчеца на конската му опашка, винаги връзва растите си в спретнат възел на тила си.

– Сама си оказвате съпротива – казва той, но с нежен глас. – Май е най-разумно да поработите с някой друг за разнообразие. Може би един партньор би ви помогнал да намерите връзката между тези две събития.

Раменете ми се сковават от изненада.

– Нали уж казахте, че трябвало да работя сама?

Той примижва, взирайки се в пространството отвъд мен. Почесва се под ухото, пхва другата си ръка в джоба.

– Всъщност не държах да работите сама – казва той. – Само че никой не прояви желание да ви партнира.

1, после 2, после 15 камъка се стромолясват в стомаха ми. Няколко засядат в трахеята ми. Не знам защо вдишвам рязко, защо съм толкова учудена. Не би трябвало. Не всички са като Адам.

Малко хора могат да ме докосват, без да пострадат. Никой друг освен Адам не ме е докосвал с удоволствие. ~~Никой, освен Уорнър~~. Но колкото и да иска, Адам не може да тренира с мен. Ангажиран е с други неща.

Неща, за които никой не ми казва нищо.

Но Касъл сезира в мен с надежда в очите, с великодушие, без всякаква представа колко са ме наранили последните му думи. Защото макар да знам истината, винаги ме боли да я чуя с ушите си. Боли ме, като се сетя, че дори сега да живея под един топъл купол с Адам, останалата част от света ме вижда като заплаха. Като чудовище. Като изчадие.

~~Уорнър беше прав. Където и да отида, май не мога да~~

~~избягам от това.~~

– Ще ми се да разполагам с повече време – казва ми Касъл. – Но пък Кенджи най-сетне се освободи, успяхме да преустроим графика му и той каза, че на драго сърце би работил с вас. – Моментно колебание. – Стига вие да сте съгласна, разбира се.

Кенджи.

Иде ми да прихна в смях. Хич не се учудвам, че тъкмо Кенджи е единственият човек, готов да поеме този риск. Веднъж го нараних. Неволно. Но двамата не сме прекарвали много време заедно, откакто ни доведе в базата на Пункт Омега. Сякаш просто бе вършил работата си, бе изпълнявал мисия, а след успешното ѝ завършване просто се беше върнал към стария си живот. Очевидно Кенджи е важна фигура тук. Има си милион задачи. Милион отговорности. Хората като че ли го харесват, уважават го дори.

Чудя се дали познават дотегливия, вулгарен Кенджи, с когото аз се запознах.

– Защо не – казвам на Касъл, опитвайки да се усмихна за пръв път, откакто бе дошъл. – Звучи чудесно.

Той става. Очите му са грейнали, ентусиазирани, удовлетворени.

– Прекрасно. Ще ви уредя среща на закуска утре. Можете да закусите заедно и после да дойдете насам.

– О, но аз обикновено...

– Знам. – Прекръсва ме Касъл. Сега усмивката му е стегната тънка линия, челото му е сбърчено от тревога. – Обичате да се храните в компанията на господин Кент. Знам. Но не прекарвате почти никакво време с останалите, госпожице Ферърс, а ако възнамерявате да се задържите тук, ще трябва да започнете да ни се доверявате. Хората от Пункт Омега имат близка връзка с Кенджи. Той може да е гарантът ви. Ако всички ви виждат заедно, ще се чувстват по-спокойно във ваше присъствие. А това ще ви помогне да се приспособи-

бите към средата.

Горещина изпръсква лицето ми като вряло олио, стряскам се, усещам как пръстите ми потрепват, търся къде да скрия погледа си, преструвам се, че не чувствам болката, закотвена в гърдите ми. Налага ми се да преглътна 3 пъти, преди да отвърна.

– Те... те се страхуват от мен – казвам му със заглъхващ шепот. – Аз не... не искам да притеснявам никого. Не съм искала да им се натрапвам...

Касъл изпуска дълга, шумна въздишка. Свежда поглед, вдига го, почесва мекото местенце под брадичката си.

– Страхуват се – отвръща накрая – само защото не ви познават. Ако просто се постараете малко повече... ако опитате да ги опознаете... – Той млъква. Свъсва вежди. – Госпожице Ферърс, тук сте от две седмици, а не говорите дори със съквартирантките си.

– Но това не е защото... Мисля, че са прекрасни...

– Но продължавате да ги игнорирате? Не прекарвате никакво време с тях? Защо?

~~Защото никога досега не съм имала приятелки. Защото се опасявам, че ще объркам нещо, ще кажа не каквото трябва, и накрая ще ме намразят като всички останали момичета, които някога съм срещала. А са ми толкова симпатични, че неизбежното им отчуждение ще е още по-болезнено.~~

Не продумвам.

Касъл поклаща глава.

– Справихте се толкова добре през първия си ден тук. Държахте се почти *приятелски* с Брендън. Не проумявам какво се е случило – продължава Касъл. – Мислех, че животът тук ще ви допадне.

Брендън. Кльощавото момче с платиненоруса коса и електрически ток във вените. Спомням си го. Беше мил с мен.

– Харесвам Брендън – казвам озадачено на Касъл. – Да

не ми е сърдит?

– *Сърдит?* – Касъл поклаща глава, смеейки се на глас. Не отговаря на въпроса ми. – Не ви разбирам, госпожице Ферърс. Опитах да проявя търпение спрямо вас, да ви дам нужното време, но да си призная, доста съм объркан. Бяхте толкова различна през първия си ден тук. Вълнувахте се! Но мина едва седмица, а вече сте напълно затворена в себе си. Дори не поглеждате хората, с които се разминавате по коридора. Защо страните от разговорите? От приятелството?

Да.

Нужен ми беше 1 ден да се настаня. 1 ден да огледам наоколо. 1 ден да се развълнувам от изгледа за различен живот и 1 ден всички останали да научат коя съм и какво съм направила.

Касъл не казва нищо за това, че майките отдръпват децата си от мен, като ме срещнат по коридора. Не споменава враждебните погледи и неприветливите думи, които понасям още от деня на пристигането си. Не подхваща темата за децата, предупредени да стоят настрана от мен, и за шепата възрастни хора, преценяващи ме с изпитателни погледи. Мога само да гадая какво са подочули, откъде са научили за мен.

Джулиет.

Момиче със смъртоносен допир, изсмукващ силата и енергията на топлокръвни човешки същества, докато не ги превърне в безжизнени, парализирани трупове, хъхрещи на пода. Момиче, прекарало по-голямата част от живота си по болници и центрове за малолетни престъпници, момиче, прогонено от собствените си родители, освидетелствано като невменяемо и осъдено на изолация в психодиспансер, където дори плъховете се бояха да живеят.

Момиче.

Толкова гладно за чужда енергия, че бе убило малко де-

тенце. Изтезавало невръстно човешко същество. Повалило възрастен мъж на колене. А няма дори благоприличието да се самоубие.

Всичко това е истина.

Затова поглеждам към Касъл с червени петна по бузите и неизречени букви върху устните, с очи, отказващи да разкрият тайната си.

Той въздъхва.

Понечва да каже нещо. Опитва да проговори, но тогава обхожда с поглед лицето ми и размисля. Просто кимва отривисто, поема си дълбока глътка въздух, потупва часовника си с пръст и казва:

– Три часа до изгасяване на лампите – и се обръща да си върви.

После спира до вратата.

– Госпожице Ферърс – казва внезапно, тихо, без да се обръща. – Избрахте да останете при нас, да се борите за каузата ни, да станете член на Пункт Омега. – Пауза. – Помощта ви ще ни е нужна. А се опасявам, че времето ни изтича.

Изпращам го с поглед.

Слушам как отдалечаващите му се стъпки отекват заедно с последните му думи и облягам глава на стената зад себе си. Затварям очи, скривайки тавана от погледа си. Гластът му, сериозен, трезв, звънти в ушите ми.

Времето ни изтича, казва той.

Сякаш времето е нещо, което може да изтече, сякаш се измерва в купи, връчени ни с раждането, и ако ядем прекалено много или прекалено бързо, или точно преди да скочим във водата, можем да загубим времето си, да го пропилеем, да го погълнем докрай, да го изчерпаме.

Само че времето е отвъд пределите на ограничения ни разум. То е безкрайно, съществува извън нас, не можем нито да го изчерпаме, нито да загубим представа за него, нито да го задържим. Времето продължава напред дори

без нас.

Имаме предостатъчно време, трябваше да каже Касъл. Разполагаме с цялото време на света, това трябваше да ми каже. Но не го направи, защото държеше да подчертае... тик-так, че времето ни... тик-так... се изменя. Втурва се напред в свършено нова посока, забива се с пълна сила в нещо друго

ТИК

ТИК

ТИК

ТИК

ТИК

наближава

време за война.

ТРЕТА ГЛАВА

Мога да го докосна отгук.

Очите му, тъмносини. Косата му, тъмнокестенява. Тениската му, твърде тясна на правилните места, а устните му, устните му трепват, натискайки ключа, запалващ огъня в сърцето ми, и дори нямам време да мигна, да издишам, преди да се озова в обятията му.

Адам.

– Ей, здрасти – прошепва върху кожата на врата ми.

Потискам трепета си, а кръвта нахлува в бузите ми и за момент, само за момент отпускам костите си и му позволявам да ме задържи на крака.

– Здрасти. – Усмиввам се, вдишвайки тайния му аромат. Разкошен аромат.

Много рядко се виждаме насаме. Адам живее в стаята на Кенджи с малкото си братче Джеймс, а аз – с близначките лечителки. Вероятно имаме по-малко от 20 минути, преди момичетата да се върнат в стаята ни, и възнамерявам да се възползвам максимално от отдалата ни се възможност.

Клепачите ми се спускат.

Ръцете на Адам се увиват около кръста ми, придърпват ме по-близо до него и насладата е толкова стихийна, че едва не се разтрепервам. Сякаш кожата и костите ми от толкова години са копнели за човешки допир, за топла нежност, за контакт с друго същество, че не знам как да се владее. Аз съм като гладуващо дете, мъчещо се да натъпче стомаха си, угощавам сетивата си с греховната сладост на тези момен-

ти, сякаш очаквам да се събудя и да осъзная, че още смятам пепелта по нареждане на злата си мащеха.

Тогава обаче Адам долепя устни до главата ми, а аз обличам тревогите си във великолепна рокля и поне за известно време ставам друго момиче.

– Как си? – питам и се засрамам, понеже думите ми вече звучат треперливо, макар и едва да ме е прегърнал, но просто не мога да го пусна. ~~Не искам да го пускам. Никога. За нищо на света.~~

Смях разтърсва тялото му, топъл и дълбок, и гальовен. Но не отговаря на въпроса ми, не че съм очаквала да го стори.

Толкова много пъти опитвахме да се измъкнем заедно поне за малко, но всеки път ни хващаха и ни смъряха за неподчинението. Не ни е позволено да напускаме стаите си, след като изгасят светлините. Когато периодът на толеранс, отреден ни заради извънредните обстоятелства около пристигането ни, изтече, двамата с Адам вече трябваше да следваме правилата като всички останали. А правилникът е дълъг.

Мерките за сигурност – камерите зад всеки ъгъл, във всеки коридор – са налице, за да ни предизвестят в случай на нападение. Нощем патрулират стражи, нащрек за подозрителни звуци, дейности и неканени гости. Касъл и екипът му защитават бдително Пункт Омега и не поемат дори минимални рискове; успее ли някой нарушител да стигне опасно близо до скривалището ни, всеки е оторизиран да направи каквото е необходимо, за да го отблъсне.

Касъл твърди, че именно бдителността ги е опазила толкова време, и ако трябва да съм откровена, виждам основание зад стриктните му мерки. Но именно те ни разделят с Адам. Засичаме се единствено по време на хранене, когато вечно сме обградени от други хора, а всяка свободна минута прекарвам заключена в тренировъчната зала, където от

мен се очаква да „овладея Енергията си“. Адам е не по-малко недоволен в това отношение от мен самата.

Докосвам бузата му.

Той вдишва рязко. Обръща се към мен. Очите му издават твърде много, толкова отчетливо говорят, че се налага да извърна поглед. Кожата ми е свръхчувствителна, най-сетне най-сетне най-сетне будна и пулсираща от живот, кипяща от чувства, толкова пламенни, че почти неблагоприятни.

А дори не мога да ги прикривам.

Той усеща какво ми причинява, какво ми се случва, когато пръстите му докосват кожата ми, когато устните му се приближат твърде много до лицето ми, когато топлината на тялото му, залепено до моето, принуждава очите ми да се затворят, крайниците ми – да се разтреперят, коленете ми – да се подвият от тежестта. Аз пък усещам какво му причинява това знание. Понякога обича да ме изтезва, да се усмихва, скъсявайки непоносимо бавно разстоянието помежду ни, да се любува на бурния тътен на сърцето ми, на учестеното ми дишане, което така се боря да усмиря, на това, че преглъщам стотина пъти точно преди да ме целуне. Не мога дори да го погледна, без да изживея наново всеки момент, прекаран с него, всеки спомен за допира на устните му, пръстите му, за аромата му, за кожата му. Всичко това ми идва много... прекалено много, усещането е така ново за мен, неопикуемо, непознато, недостижимо до този момент.

~~Понякога се боя, че ще ме убие.~~

Изтръгвам се от прегръдката му, обливат ме горещи и студени вълни, краката ми треперят, опитвам да се овладея, надявам се, че ще забрави колко лесно ми влияе, и знам, че ми трябва малко време да се взема в ръце. Отстъпвам колебливо назад, покривам лицето си с длани и се замислям какво да му кажа, но всичко се тресе и виждам как ме гледа, гледа ме, сякаш всеки момент ще ме поеме цялата на един дъх.

Не е думата, която ми се струва, че прошепва.

В следващия момент чувствам само ръцете му, отчаяната нотка в гласа му, когато изговаря името ми, и се разнищвам в обятията му, разплитам се и се разпадам, и вече дори не опитвам да въздържа трепета в костите си, и той е толкова горещ, кожата му е толкова гореща... и вече даже не знам къде се намирам.

Дясната му ръка се плъзва нагоре по гръбнака ми и дръпва ципа на униформата ми, докато не се отваря чак до средата на гърба ми, и не ме е грижа. Трябва да наваксам за цели 17 години и искам да изпитам всичко. Нямам желание да чакам и да рискувам среща с всички неизвестни величини и дълбоки разочарования. Искам да изпитам всичко на момента, защото ме е страх, че един ден феноменът ще отшуми, срокът му на годност ще изтече, ще разбере, че шансът ми е дошъл и си е отишъл и никога няма да се върне. Че ръцете ми никога повече няма да усетят такава топлина.

Не мога.

Няма.

Дори не осъзнавам, че съм се притиснала към него, докато не усещам с кожата си всеки контур на тялото му под фините памучни дрехи. Ръцете ми се пххват под тениската му и чувам напрегнатия му дъх, долавям как силните му сухожилия се стягат, а щом вдигам поглед, виждам, че е стиснал клепачи, чертите му са застинали в изражение, наподобяващо болка, и тогава внезапно ръцете му се озовават в косата ми, отчаяно трескави, устните му са така близо. Той се привежда към мен, отмествайки гравитацията, и стъпалата ми се отлепят от пода, аз се рея във въздуха, летя, нищо не ме придържа към земята, освен урагана в дробовете ми и бесния ритъм туп-туп-туп на сърцето ми.

Устните ни

се докосват

и усещам как всеки момент ще се пръсна по шевовете.

Целува ме, сякаш ме е загубил и намерил и му се изплъзвам отново, но той за нищо на света няма да ме пусне. Понякога ми се иска да крещя, понякога ми се иска да рухна, иска ми се да умра, знаейки, че съм узнала какво е да живееш с тази целувка, с това сърце, с тази нежна, нежна експлозия, която ме кара да се чувствам така, сякаш съм отпила от слънцето, сякаш съм изляла 8, 9, 10 облака.

Това чувство.

Това чувство разтерзава цялото ми тяло.

Той се отръпва, дишайки тежко, ръцете му се промъкват под меката материя на униформата ми и е толкова горещ кожата му е толкова гореща и май вече го казах но не си спомням и съм толкова зашеметена че когато проговаря не разбирам думите му...

Но казва нещо.

Думи, дълбоки и дрезгави в ухото ми, неразбираеми за мен, просто сбор от съгласни и гласни звукове и насечени срички. Ударите на сърцето му пробиват гръдния му кош и се срутват в моя. Пръстите му изписват тайни послания по тялото ми. Ръцете му плават надолу по сатенено гладката тъкан на униформата ми, спускат се по вътрешността на бедрата ми, по стъвките на коленете ми и пак тръгват нагоре и нагоре, и нагоре... и се питам дали е възможно да съм едновременно в несвяст и съзнание, и вече знам какво е да надхвърлиш всякакви граници, да останеш без дъх, когато той отстъпва назад и ме дръпва със себе си. Забива гръб в стената. Хваща здраво ханша ми. Притиска ме силно към тялото си.

Простенвам.

Устните му са върху шията ми. Миглите му гъделичкат кожата под брадичката ми и той казва нещо, нещо, звучащо като името ми, и обхожда с целувки ключицата ми, извивката на рамото ми, и устните му устните му и ръцете му и устните му изучават долините и възвишенията на тяло-

то ми... и гърдите му се повдигат, когато изругава и спира, проронвайки:

– Боже, неустоима си.

И сърцето ми отлита до луната без мен.

Обичам, когато ми говори така. Обичам да ми казва, че не може да откъсне ръце от мен, защото цял живот съм слушала точно обратното, и ми се ще да можем да пъхна думите му в джоба си, за да ги докосвам от време на време, да си припомням, че съществуват.

– Джулиет.

Едва дишам.

Едва вдигам поглед и се съсредоточавам, но не виждам каквото и да било друго, освен абсолютното съвършенство на този момент, но това не е от значение, защото той ми се усмихва. Усмихва се, сякаш някой е нанизал звездите на устните му, и той ме гледа, гледа ме, сякаш съм *всичко* за него, а аз едва съдържам сълзите си.

– Затвори очи – прошепва той.

Вярвам му.

Затова се подчинявам.

Клепачите ми се спускат и той целува единия, после и другия. После брадичката ми, носа ми, челото ми. Бузите ми. Слепоочията ми.

Всеки

сантиметър

от шията ми

и

се откъсва от мен така рязко, че блъсва главата си в твърдата стена. Няколко грижливо подбрани думи се изплъзват от устата му, преди да е успял да ги възпре. Аз съм замръзнала, смаяна и внезапно уплашена.

– Какво стана? – прошепвам, без да знам защо шепна. – Добре ли си?

Адам се мъчи да не прави гримаси, но диша тежко.

Озърта се наоколо и изпелтечва:

– Из-извинявай – залепил е ръка на тила си. – Това беше... като че ли... – Извърща поглед. Прокашля се. – Май... май... като че ли чух нещо. Стори ми се, че някой идва към стаята.

Разбира се.

На Адам не му е позволено да влиза тук.

Момичета и момчета обитават отделни крила в базата на Пункт Омега. Касъл твърди, че е главно, за да подсигури спокойствие и удобство на момичетата – особено, като се има предвид, че използваме обща баня, – така че в общи линии съм съгласна с решението му. Хубаво е да не ти се налага да се къпеш в едно помещение със стари мъже. Но толкова трудно намираме време да сме заедно – а през малкото време, което успяваме да си откраднем, винаги сме под напрежение, че ще ни спипат.

Адам се отпуска на стената и потреперва. Аз се пресягам да го докосна по главата.

Той се отдръпва.

Аз замръзвам.

– Добре ли си...?

– Да. – Въздъхва. – Просто... ами... – Поклаща глава. – Не знам. – Понижава глас. Свежда очи. – Не знам какво ми става, по дяволите.

– Ей. – Погалвам с пръсти корема му. Памукът на тениската му е съхранил телесната му топлина и едва удържам на изкушението да заровя лице в нея. – Всичко е наред. – Казвам му. – Просто си предпазлив.

Той ми отвръща със странна, тъжна усмивка.

– Не говоря за главата ми.

Поглеждам го недоумяващо.

Той отваря уста. Затваря я. Отново я открява.

– Става дума за... *това*... – Посочва двама ни с ръка.

Не довършва изречението си. Не вдига очи към мен.

– Не разбирам...

– Губя *разсъдъка* си – казва той, но с шепот, сякаш не е сигурен дали изобщо го изрича на глас.

Взира се в очите му. Взира се и мигам и се препъвам в думи, които не виждам и не мога да открия... и не мога да произнеса.

Той клати глава.

Вкопчва силно ръце в задната страна на главата си и като че ли го обзема неловкост, а не мога да си обясня защо. Никога не съм го виждала да се чувства неловко.

Накрая проговаря с пресипнал глас.

– От толкова време чакам да съм с теб – казва той. – Мечтая си за това... мечтая си за *теб* от толкова дълго, а сега, след всичко преживяно...

– Адам, за какво го...

– Не мога да *спя*. Не мога да спя и мисля за теб през цялото... през цялото време, а не мога... – Той замълчава. Притиска длани към челото си. Затваря очи. Обръща се към стената, така че да не виждам лицето му. – Редно е да знаеш... трябва да знаеш – казва той, а думите му сякаш кървят, изцеждат го, – че никога не съм искал нищо на света, както исках теб. Нищо. Защото това... това... боже, *искам* те, Джулиет, искам... искам...

Обръща се към мен и гласът му заглъхва, очите му горят, емоциите обливат с горещината си чертите на лицето му. Очите му плъзват бавно по извивките на тялото ми, поднасяйки пламък към петрола във вените ми.

Възпламенявам се.

Искам да кажа нещо, нещо подходящо и трезво, и успокоително. Искам да му кажа, че разбирам, че и аз копнея по същото, че и аз го желая, но моментът е така наелектризиран и истински, и напрегнат, че съм почти убедена, че сънувам. Имам чувството, че азбуката ми е на изчерпване и са ми останали само „Ю“-та и „Я“-та, и тъкмо си припомням, че някой е изобретил речника, когато той най-сетне

отбива очи от мен.

Преглъща силно, свел поглед към земята. Отново го извърща настрана. Една от ръцете му е преплетена в косата му, другата е свита в юмрук и опряна в стената.

– Нямах представа – казва той с дрезгав глас – какво ми причиняваш. Какво ме караш да изпитвам. Когато ме докосваш... – Той прокарва разтреперана длан по лицето си. Почти се засмива, но дъхът му е тежък, насечен, избягва погледа ми. Отстъпва назад, изругава под носа си. Блъсва юмрук в челото си. – Божичко! Какви ги дрънкам. Мамка му! *Мамка му!* Извинявай... забрави, че... че изобщо съм казал нещо... трябва да вървя...

Опитвам да го спра, да намеря гласа си, да кажа: „Всичко е наред, всичко ще се оправи“, но вече съм притеснена, толкова притеснена и обърквана, защото не разбирам нищо. Не разбирам какво се случва, нито защо е толкова несигурен относно мен и нас и него и мен и той и аз и всички тези местоимения наедно. Не го отблъсквам. Никога не съм го отблъсквала. Чувствата ми към него винаги са били кристално ясни – няма причина да изпитва несигурност относно мен или около мен и не проумявам защо ме гледа, сякаш нещо *не е наред*...

– Много съжалявам – казва той. – Аз... не биваше да казвам нищо. Просто... ами... *мамка му!* Не биваше да идвам тук. Трябва да вървя... налага се да тръгна...

– Какво? Адам, какво е станало? За какво говориш?

– Това беше лоша идея – казва той. – Толкова съм глупав... изобщо не биваше да идвам тук...

– Не си глупав... всичко е наред... няма проблеми...

Той се изсвива: гръмък, кух звук. Смутена усмивка остава на лицето му като отзвук и той втренчва поглед в неясна точка зад главата ми. Не проговаря дълго време, а накрая казва с пресилено ведър тон:

– Е, Касъл не мисли така.

– Моля? – прошепвам аз, хваната неподготвена. Осъзнавам, че вече не говорим за връзката ни.

– Да. – Ръцете му внезапно влетяват в джобовете му.

– Не.

Адам кимва. Свива рамене. Поглежда ме, после извъръща очи.

– Не знам. Така ми се струва.

– Тестовете... за тях ли... тоест... – не мога да спра да клатя глава – ... да не би да е открил нещо?

Адам отказва да ме погледне.

– О, боже – казвам аз, прошепвам го, сякаш с шепот мога да улесня нещата. – Значи, вярно е? Касъл е прав? – Гластът ми се извисява, мускулите ми започват да се стягат и не знам защо, но ми се струва, че изпитвам ужас, че чувството, пълзящо по гърба ми, е страх. Не би трябвало да се страхувам от това, че и Адам има дарба като мен, трябваше да се досетя, че не може да е толкова лесно, толкова просто. Касъл поддържа тази теория още от самото начало, Адам може да ме докосва, защото и той самият притежава някаква Енергия, която го позволява. Касъл нито за миг не прие, че неуязвимостта на Адам от смъртоносния ми допир е просто щастливо съвпадение. Уверен беше, че зад нея се крие нещо по-голямо, по-сложно, по-специфично. ~~Всичко ми се искаше да вярвам, че просто ми е провървяло.~~

А Адам искаше да узнае истината. Даже нямаше търпение.

Но откакто започнаха тестовите с Касъл, Адам стана некомуникативен. Сега ми дава само най-общи сведения. Вълнението стихна прекалено рано.

Нещо не е наред.

Нещо *не* е наред.

~~Разбира се, че не е.~~

– Още нямаме окончателни резултати – казва ми Адам, но си личи, че крие нещо. – Трябва да мина още няколко

проверки. Касъл твърди, че имало още няколко неща, които искал да... проучи.

Прави ми впечатление механичният тон, с който Адам ми поднася информацията. Нещо се е объркало и не мога да повярвам, че не съм забелязала знаците досега. Не съм искала, осъзнавам го. Не съм искала да призная пред себе си, че Адам изглежда по-изтощен, по-напрегнат, по-неспокоен, отколкото някога съм го виждала. Тревогата е съградила дом върху плещите му.

– Адам...

– Не се безпокой за мен. – Думите му не са груби, но в гласа му се долавя прикрита угриженост, която не мога да не забележа, и той ме придърпва в обятията си, преди да съм успяла да проговоря. Пръстите му вдигат ципа на униформата ми до благоприлично положение. – Добре съм. – Казва той. – Наистина. Просто искам да се уверя, че и ти си добре. Ако на теб ти харесва тук, значи, и на мен ми харесва. Всичко е наред. – Дъхът му пресеква. – Нали така? Всичко ще се нареди. – Колебливата усмивка на лицето му кара пулсът ми да забрави работата си.

– Да. – Нужно ми е малко време да намеря гласа си. – Да, разбира се, но...

Вратата се отваря и Соня и Сара влизат чак до средата на стаята, преди да замръзнат намясто с впити в преплетените ни тела очи.

– О! – възкликва Сара.

– Ъм – свежда поглед Соня.

Адам изругава шепнешком.

– Можем да се върнем по-късно... – казват в един глас близначките.

Вече вървят към вратата, когато ги спирам. Няма да ги изгоня от собствената им стая.

Моля ги да не си тръгват.

Те ме питат дали съм сигурна.

Нужен ми е само един поглед към лицето на Адам, за да се уверя, че ще съжалявам, задето съм се лишила дори от минута от времето ни заедно, но пък и не мога да се възползвам от съквартирантките си. Това е личното им пространство, а и съвсем скоро ще изгасят светлините. Не мога да ги оставя да скитат по коридорите.

Адам вече не гледа към мен, но и не ме пуска. Привеждам се напред и докосвам с устни сърцето му. Той най-сетне отвръща на погледа ми. Дарява ме с малка, измъчена усмивка.

– Обичам те – казвам му тихо, така че само той да чуе.

Той изпуска кратък, насечен дъх.

– Нищо не знаеш – прошепва и се отдръпва от мен. Завърта се на една пета. Отправя се към вратата.

Сърцето ми барабани чак в гърлото.

Момичетата ме гледат загрижено.

Соня се кани да каже нещо, но тогава

шракване

жужене

примигване

и светлините угасват.